

MENIGHETSBLAD

FOR ORKDAL PRESTEGJELD

Nr. 10-11

DESEMBER 1952

2. årg.

JULE- SALME.

En engel kom til Betlehem;
det glade budskap bar han frem
Guds Sønn er født i Davids by.
Han finnes i en krybbes ly.

Hver jul vi samles i hans navn
som stiller alle såre savn,
så går vi frem i ring og rad
og synger julens glade kvad.

Det lyste over viddens vang,
i luften lød en himmelsk klang.
Det englei var i herlig skrud
som sang sitt: Ære være Gud!

Om julens glans snart svinner hen
Guds eget ord, det blir igjen.
Om våre lys snart brenner ned,
så lyser Jesus med sin fred!

Guds engler hjem til himlen for,
men Jesus ble igjen på jord.
Han er oss nær i all vår nød
og frelser oss fra synd og død.

Han lyser oss til himlens slott,
hvor han i evighet er drott,
hvor mennesker i englekor
lovsynger ham, vår Herre stor.

S. D a l a n, res. kap. i Jakobs menighet, Oslo † 1951.

JUL.

Noen hyrder holdt nattevakt over sin hjord. Speiden-
de satt de i sitt vakttårn med øyet vendt mot de øde marker,
hvor hylet fra villdyrene lød i det fjerne. Det var tunge og
trykkende tider for det lille israeltiske folk. Og nettopp nu
var spenningen stor, for et maktbud hadde gått ut fra keise-
ren i Rom om at all verden skulle innskriveres i manntall. Det
var vel et nytt åk som skulle legges på folks skuldre. Hadde
Gud glemt sitt folk? «Herre, er du fremdeles Israels vern og
vokter.»

Men så denne lysning over himmelen! Varsler ikke den
dommen over jorden? Og de blev meget forferdet.

Men Herrens engler leiret seg om dem. «Forferdes ik-
ke! for se, jeg forkynner eder en stor glede! Eder er idag en
frelser født, som er Kristus, Herren i Davids stad».

Du glade, hellige jul! Du kommer med tindrende barne-
øyne vendt mot det strålende juletre, med julesangens toner,
med hjemlivets glede og gjestevenskapets hygge, med hjerte-
varme ønsker og hjelpende hender til dem som lider nød
blandt oss. Er ikke dette som en Herrens engleskare som
flokker seg om oss? Jo, ganske sikkert. Det er en Herrens
engel i julelysenes glans, i det bankende hjerteslag, i hvert
funklende barneøye, i alt som ånder det varme livspust inn i
den kalde vinter. Denne Herrens engleskare vil også denne
jul flokke seg om oss, som den gjorde om hyrdene på Betle-
hems marker.

Men du glade, hellige jul! Kan du gi oss noe mere enn
bare en flyktende stemning og et fagert minne? Kan du
bringe legedom for mitt såre hjerte og for de millioner av
lidende mennesker rundt om på den vide jord? Kan du brin-
ge livet til å gro i lysets spor? Ja, du kan det nu som den
gang. Ut fra den lysende glans av Herrens herlighet lød det
store gledens budskap om den livets gave som Gud har gitt
vår jord: «En frelser er oss født».

Han er kommet, kommet fra Gud. Han kan finnes av
alle som søker ham.

Men dette er tegnet: et barn svøpt, liggende i en krybbe.
Et tegn for hvert menneskehjerte som finner fram til barnet.
For dem som finner fram igjen til barnet hos seg selv, og til
det barn som Gud har gitt oss, forat vi skulle leve og vokse
sammen med ham til det liv som ikke er et villskudd for vårt
eget forvente sinn, men en gave fra Gud til frelse og til fred.

Og barnet vokste og blev sterkt og fullt av visdom, og
Guds velbehag var over ham, Han tok på seg vår synd og
vår nød og har ved sin død på korset knyttet seg med evig
blivende kjærlighet til vår slekt. Han stod opp fra de døde
og lever hos Gud. Derfor har lovsangen fra Betlehems mar-
ker alltid den samme klang og kraft: «Ære være Gud i det
høyeste, og fred på jorden, i mennesker hans velbehag».

Gud gi oss alle en velsignet jul i Jesu navn!

Adventriket.

Blaise Pascal nevnte en gang 3 stormakter i menneske-
nes verden. Den første kaller han Aleksanders rike, det er
voldsmaktens rike. Den annen Arkimedes' rike, intelligen-
sens rike og den tredje Augustins rike, den guddommelige
kjærlighets rike. Eller hvorfor ikke Adventriket.

I dette riket er Kristus uinnskrenket hersker. Vi får
grei beskjed om det av Adventrikets Herre selv. Han ut-
bryter da han står foran den såkalte realpolitikeren Pontius
Pilatus: «Du har selv sagt det, jeg er en konge - - -. Mitt rike
er ikke av denne verden - - -. Jeg er dertil født og dertil
kommet til verden at jeg skal vitne om sannheten».

Kanskje en eller annen bekjennende hedning innvender:
Jeg kunne just tenke meg at Adventriket var noe virkelig-
hetsfremmed, et rike som ikke har noe med denne verden å

bestille. Men hvor er det skrevet? Sa Mesteren kanskje: Mitt rike er ikke i denne verden. Nei, han sa klart og tydelig. Mitt rike er ikke av denne verden. Adventriket er ikke et drømmerike på Aldebaran. Det er midt inne i denne forrykte verden, midt i den jagende og brusende hverdagen med sine kontorer og fabrikker, blant remmer og hjul og trange kjøkkener og laboratorier. På marsj, aldri på stedet marsj, i denne verdens saker og ting.

Stormakten Advent er preget av sannheten.

Hva er sannhet? Det er sagt mangt både ondskapsfullt og vittig om sannheten. Strindberg slo i sin tid fast at en ordinær sannhet blir 20-30 år gammel, mens en annen litteraturens stormann konstaterte at det er med sannheten som med skinkene: når de blir gamle, mugner de.

Nei, sannheten er innerst inne en: Jesus Kristus. Sannheten som vandret med høyreist hode gjennom smertens og forsmedelsens dal og sto på forklarelsens berg, ble spikret til et tre og oppsto igjen tredje dag til et evig liv. Sannheten bak alle de delsannheter som vi erfarer ved mikroskopets, teleskopets, diglenes og metermålets hjelp. Den sannhet som Bonaventura pekte på for dem som kom til ham i Sorbonne for å spørre hvilke visdomsbøker han øste sin vidunderlige lærdom fra: «Se, på Menneskesønnen!» - Kristus-sannheten står alltid i pari. Den overlever løgnens glade dager. Pilatus dør, men Kristus lever. Den kjenner ikke noe kompromiss, den må eksplodere så snart den melder seg, tvinge mennesket i kne, avsløre dets sykелighet og Guds barmhjertighet. Kristus-sannheten er som kildevann, en fargeløs klar drikk uten noen pikant smak, fattig synes mange når der er vin å få, men uunnværlig.

Stormakten Advent er preget av enkelhet.

Kongenes konge valte fattigmannens hest til ridedyr, et uanselig og stailite esel. Han gjorde sitt inntog i byen på Sions berg omgitt av enkle gallileiske håndverkere og fiskere. Ingen kostbare klær og tepper, men grove kapper bredtes ut på veien der han red fram. Det var denne majeste-

tiske enkelhet i all hans ferd som gjorde at han dro tollere og syndere til seg som en magnet drar jernspon.

Med enkle midler har Adventriket drevet sin propaganda, og på de enkle veiene har det gått fram. Mennesker har fra tid til annen vært sensasjonen omkring Kristus og ventet sensasjonelle ting av Adventkongen, men de er alltid blitt skuffet.

Stormakten Advent er preget av ydmykhet. «Se din Konge kommer til deg, saktmodig . . .»

Regjeringsformen i Adventriket er nok diktaturet, men den Hellige Ånds diktatur. Kristus regjerer under saktmodighetens stjernebilde. Han bryter ikke det knekkede rør og slukker ikke den rykende tande.

Diktatur - derfor krever Adventkongen total underkastelse - men ingen kadaverdisiplin, ingen lydighet under pisen. Kristus er nemlig en høvding som får oss til å kjenne lydigheten, som en lykke og et privilegium. «Kristi kjærlighet tvinger oss».

For noen år siden ble en prest kalt til et hjem en kveld i begynnelsen av advent. Det gjaldt et ektepar som ikke kunne forlikes. De levde som hund og katt. Det var riktig et utakknemlig oppdrag. Midt i alt bråket fikk presten plutselig se en høytidelig tingest i stuen hvor de satt og parlamenterte. På frisen over den åpne peisen i det vakre rommet lyste det festlig mot ham en transparang, en silhouett av Kristus-kongen ridende inn i en by, og under bilde inskripsjonen: Se, din Konge kommer. Det var jo advent!

Presten pekte på den lysende inskripsjonen og sa: Synes dere at den adventhilsen der passer i dette hjemmet akkurat nå?

Da avbrøt mannen med ordene: Æsj, det der er bare noe min kone leker seg med.

Noe å leke med i desember - jeg er redd for at advent ikke betyr mer for mange mennesker. Man tenner en adventstjerne eller en lysende transparang til kr. 15.75 hjemme i stuen. «Se, din Konge kommer». Det er alt.

Nei, adventstiden må bli hjertenes advent. Se, din konge kommer - inn under kirkens høye hvelving, men også inn under det lave tak i hvert lite kott av et menneskehjerte kan døren åpnes for den høye gjest.

Dan Andersson sier i «David Ramms arv»: «Et folks samvittighet er et folks advent». Det må bli samvittighetsvekkelse som begynner - ikke der hvor verdenshistorien i øyeblikket skaper sensasjon - men med deg og meg.

Velsignet være Han som kommer i Herrens navn.

Nils Bolander (i boken: Ordet uten alder).

Frå Riksarkivet.

Så vidt eg hadde skrive under visitasprotokollen i Rennebu, bars det iverg for å sanke tilfang til bygdesoga åt Orkdal. Eg hadde skrive og tinga meg hjelp av arkivfolka, filmopptakar og fotograf. Gamlemåten med handskriving kjem ein ingen veg med. Arkivfolka bar fram den eine digre arkivpakka etter den andre - 5-10 cm tjukke. No galdt det ikkje å spille tid, men i desse store papirhaugane å plukke fram berre slikt som vedkjem Orkdal. Det vart eit slitsamt arbeid. Det er mest utruleg at det har vore skrive så mykje i gammeltida: jordbøker, matriklar, skattlistor og folketeljingar. Innimellom finn ein «sakefallslistor og bøter for dei som hadde brote lands lov og rett». Og lovbrot - serleg tjuving - tok dei det strengt med. Enno så seint som i 1740 vart ein brottsmann dømt først til å få høgre handa brent og sidan misse bort. Omlag samstundes vart 3 kopartjuvar ved smeltehytta på Svorkmo dømt til galgen. Lensmann Jon Moe var på å misse lensmannsombodet sitt avdi han var for snild med ein granne som var dømt til festningsarbeid. Eg dreg fram desse einskilde drag frå bygda for 250 år sidan, avdi vi

alle støtt har for vane å tala om «de gode gamle tider». Nei, gammeltida var hard, rå og brutal. Det individuelle ansvar var ringt, det sosiale ansvar som botnar i kristendomen var heilt ukjent. Kvar fekk berge seg sjølv -, så godt eller dårleg han kunde. Dei første lover om fatighjelp kom i 1750-60-åra for byane. Men jamnast vart desse lovane oversett.

Dei gamle futane har vi støtt høyrte om. Og mange av deim var bondeflårarar i stor stil, slik som futen Ludvig Munk som let nokon av dei beste mennene i Gauldal avrette. Men - det var ikkje greitt å vera fut heller. Kongen sjølv la på skattar, så gjekk skattepåletget til lensherren i Trondheim til fordeling mellom futedøma. Skattane var mange og tunge. Folket var fatigt. Fekk ikkje futen inn kongens skattar, kom han i unåde hos majesteteten. Dreiv han inn skatten med hard hand, kom han i unåde hos almugen. Eg finn at ikkje mindre enn 5 av dei gamle Orkdalsfutane kom i kasseangel. Sume av deim rømte landet for å sleppe festningsarbeid, som var straffa. Frå ein av deim, kammerherre Schawgård, finns eit bøneskriv om kongeleg nåde, skrive ein eller annan stad borti Sverike. Kammerherren skildrar her sin usæle livslagnad. Så møter vi alle dei militærpersonar som i stuttare eller lengere tid har vore knytt til «ørkedalske livkompani», bause karar som hadde vore sjefar for 16. og 17. h.talets leigetroppar både ved Stralsund, Brandenburg og jamvel i Spania. Offiserslønene var jamt så ringe, at standen ikkje vart skattlagt. Vi finn dei lange marsjrutone frå bygda til Vinger og a. sl.; men ingen klagar over «dødsmarsj», slik som idrettsungdomen i hovudstaden! Venteleg snoa det like kalt over Berkåk og på Dovre dengongen som idag. -

Så møter oss bolkar med nedleggjing av avsides markagardar - omlag 20 gamle gardnamn er i dag sletta av matriklane, men så møter oss og bolkar med opptaking av nye bruk.

Slik tek gammeltida og dei framfarne ætter «som søv der under stein», til å levna og tala til oss om sine harde livskår, men og om truskap og offervilje for heim og land.

Har det nokor hensikt å drive gransking av bygdesoga? Ja, dette arbeidet er ein lekk i vårt samfunns kulturvokster. Denne granskinga opnar meir enn onnor gransking augo for kontinuiteten i tilværet, gjev oss større forståing av det grunnleggjande arbeid framfarne ætter har gjort; denne gjerning som vi byggjer på og som det er vår oppgåve å føre vidare. Lokal- eller bygdesoga er det usynlege bandet mellom oss sjølv og federne. Dette gjev både inspirasjon og perspektiv. Snart sender Bygdeboknemnda ut spørjelistor til heimane bygda rundt. Då må alle gjera sitt beste med å skrive ned og senda nemnda alt dei veit, om garden, husa, og ætta si. Dei vil sjølv ha glede av dette arbeidet og ettertida vil vera deg takksam gjennom mange ættledd. Merk deg kor sterkt ættegranskinga stig fram både i Det gamle- og Det nye testamentet!

24. 11. 1952.

A. Skrondal.

Også et samarbeid.

Det snakkes ofte om samarbeid. Mange lengter etter det. Andre sier det er umulig. Og ofte mislykkes det også. For det må ofres noe på begge sider skal et samarbeid lykkes. Og det er vanskelig for kjøtt og blod. Så falt mangt et påbegynt samarbeid i fisk.

Men det eksisterer også et samarbeid med Gud. Noen stusser kanskje ved uttrykket. Det lyr så fordringsfullt og minner om å ta munnen for full. Samarbeid mellom den hellige, allmektige Gud og et lite menneskekryp! Må en ikke heller takke til at «Han vil have meg kjær, rett så ussel jeg er»? og slå seg til tåls med det? Men Gud som er så forunderlig vil virkelig ha samarbeid med skrøpelig menne-

skeleir. «VI er Guds medarbeidere». Stort og forunderlig, står det slik om Guds barn. Men da kan det også tenkes et samarbeid.

Hvordan foregår det? Når du øver forbønn, har du samarbeid med Gud. Enkelte spør hvorfor forbønn skal praktiseres. Gud elsker jo verden, langt mer enn mennesker kan elske. Han har elsket og elsker med en evig kjærlighet. Han følger etter menneskene med sitt kall, og gir ikke opp før den siste sjangse til å frelse er forbi. Når han mer enn gjerne vil frelse dem han elsker slik, hvorfor er det da nødvendig at vi bær for dem?

Jo, Gud har gjort seg avhengig av vår forbønn. Han etablerer et samarbeid gjennom den. Tåresønner og andre bønnbarn kan nok gå fortapt. For flere av dem døde nok som de levet: uten Gud og uten håp. Forbønn virker ikke mekanisk. Men det ser ut som det er vanskeligere å unngå Guds kall for dem enn for andre. Vi kan ikke grunne ut dybdene i Gud, skal det heller ikke. Det er nok for oss å vite at han vil dette samarbeidet.

Forbønn virker ikke bare på andre. Den virker også noe hos forbederen. Under bønnen foregår det noe hos en sjøl. Ens iver for å vinne andre økes. Den hellige uro for dem økes. Derfor vil en forbeder også gjerne være en sjelevinner. Ber en for sines og andres frelse, vil en også forsøke å gi dem noe personlig.

Vi er ikke noe stort vitne hverken du eller jeg. Vi er ingen ting i oss sjøl. Best å se sannheten i øynene jo før jo heller. Og likevel vil Gud at alle hans barn skal være hans medarbeidere. Best å se den sannheten også i øynene - jo før - jo heller. Jo, han vil ha det samarbeidet som består i forbønn.

Så altfor ofte blir det sprunget til et møte uten en stille stund med Jesus på forhånd, og utbyttet ble deretter. Kan hende taleren var trøtt og sliten. Det er ikke lett å komme direkte fra reisa og stige opp på talerstolen. Kanskje det også var første møtet hans hos oss. Men forbønn holder oppe

og gjør sterk. Den førebud oss sjøl for det vi skal høre. Kanskje du og var sliten og trengte konsentrasjon. Det kunne være du trengte kvile, men det kunne også være at du glemte den lille eller lange stunda forut: det at du skulle mint Gud om løftene hans». Prøv ham. Lykke til med samarbeidet!

O - n.

Pre - postludium.

Gudstjenesten er slutt. Presten har så vidt kommet seg bort til bønneskamlen. Andre har bøyd hodet og kneppet sammen hendene i bønn. «Vær stille for Herren». Men så braker det laust. Og hva er det som er laust? Det knep- per i veskelås. Et brillehus smekker igjen. En paraply glir ned mellom benkeradene. Og som toppen på alt: ei salme- bok faller til jorda med permen ned. Det skjer med et minia- tyrbrak. En og annen gløtter til sidemannen: Forferdelig hva bråk ei slik bok kan gjøre. Men den er jo bare ett instrument i dette uøvde orkestret. Småen som er i følge med far ser seg urolig omkring.

Men det var dette med orkestret: Det er ikke like full- tallig til alle tider. Somme tider uteblir det helt, og ingen beklager det. En salmebok kan falle i golvet, selv om handa som holdt den var aldri så stødig. Veska kan gå i lås ubeleilig. Men det behøver ikke skje.

Kjære salmebøker, jeg sender dere en vennlig tanke. Det er bra at de ikke blir glemt heime. Kjære vesker, dere for- tjener også et vennlig klapp. Dere har huset mangan gild offerskilling til kirke og andre gudshus. Det er godt at dere er med. Men vi liker ikke musikken deres når dere løper løpsk.

Men nå må jeg la orglet få komme til mæle. Det låter straks bedre.

O - n.

Det Lutherske Verdensforbund og Hannover-møtet.

Flere av de mer enn hundre norske deltakere i Hann- overmøtet siste sommer har fortalt derfra på møter i menig- heter og organisasjoner. Og det viser seg å være stor inter- esse for det de har å bære frem om Hannover og om Verdens- forbundet (LWF). Men ennå er det altfor lite kjent hos oss dette veldige felleslutherske arbeidet som etter krigen er i gang med å hjelpe krigsherjede land, flyktninger, «foreldre- løse misjoner» osv. For ikke å tale om selve den verdens- ompennende lutherske enhet som nå for første gang i his- torien holder på å bli praktisk virkelighet.

Vi vender oss med dette særlig til menighetsrådene og til styrene i de forskjellige kristelige foreninger, og vi ber dem søke å finne plass på sine møter for foredrag om denne saken. Kanskje kjenner dere selv noen av Hannover-delta- kerne som dere kan innby som talere. Og så langt det er mulig, vil vår sekretær, pastor Johan Sandvik, Møllergt. 1, Oslo, hjelpe til og formidle kontakt med talere som bor slik i nærheten at reiseutleggene skal bli minst mulig for dere.

Kan det bli anledning til en kollekt til LWF, er det godt. Men det viktigste er nå å gjøre saken kjent.

Med hjertelig hilsen

Johs. Ø. Dietrichson,

form. i Den norske nasjonalkomite for LWF.

Johannes Smemo, visepresident i LWF.

Oslo, slutten av oktober 1952.

Tro og håp bærer jorden opp til himmelen; men kjærlig- heten bringer himmelen tilbake til jorden.

(Emil Frommel).

En gledelig jul

ønskes alle våre lesere.

Menighetsblad for Orkdal prestegjeld.

Utgitt av Orkland sokneråd.

Fritt tilsendt gjennom posten til alle hjem i prestegjeldet. Utenbygdsboende som vil ha bladet betaler kr. 4.- pr. år.

Redaktør: **Res. kap. Leergaard.**

Medvirkende: **Prost Dr. A. Skrondal og pastor O. Olsen.**

Kasserer: **Lærer Nils Ofstad.**

For Orkanger: **Anton Hoff og Nik. Konstad.**

For Orkdal: **Frk. Ingeborg Krogstad.**

For Orkland: **Nils Ofstad.**

Menighetsbladets trykkeri: Svorkmo Prenteverk.

Gaver til bladet kan sendes til bladets kasserere samt til prestene og de enkelte medlemmer av soknerådene eller direkte til redaksjonen, Svorkmo.

Frå K. M. Elda.

Lærer **O. A. Monset**

var ein uvanleg evnerik mann, som gjekk fram i kunnskap, klokskap og visdom gjennom eit mest hundreårig langt liv. Først eg var komen hit til dals stod han ein sundagsaftan i ei samling på Asbølom og sa åt oss med inderleg varme: «Jeg er frelst på blodets regning». - Ei tid etter i ei samling på Rønninga sa han: «Fred i Jesu død vi skulle kunne burde alle få» - med same varme overbevisning. Og på eit møte i Svorkmo Misjonhus, han tala om da syndefrelsinga klarlagde seg for han: «Eg vart så glad, at ljaen dansa i neven på meg», sa han. - Det var segner som festa seg i minnet mitt - det var såkonn som grodde. Og når Kr. Ljøkelsøy stod ved båra hans Monset i Orklandkyrkja og sa: «Han gav oss ein arv til å gjøyme», så tykte eg detta var mykje måtsamt i ettermælet.

Eit godi ettermæle ja -

det skulle me alle legge oss etter å få. Enn og våre eldgamle forfedre i norrøna - æsadyrkingstida var så høge i kultur at dei hadde sans for denne tanken. Etter Jomsvikingslaget

sagde Vagn Aakeson: «Det er godt å døy med eit godt ettermæle, men du Torkel Leira vil døy med skam!» Ved lærarkurset på Vonheim i Gausdal vart eg vare dette i ei songbok: «Lev så du beholder aktelsen for dig selv. Andres forakt krænker, men selvforakt sønderknuser»!

Fra kirkeboken.

D Ø P T E i oktober:

I Orkland kirke: 12. oktober: Leo Terje Berbu f. 14. 9. 52. 26. oktober: Edmund Hoston f. 9. 8. 52.

I Orkdal kirke: 12. oktober: Johnny Danielsen, Meldal f. 7. 9. 52. Asbjørn Magne Storøyen f. 29. 8. 52. Jan Atle Sundli f. 8. 8. 52. Helga Sognli f. 20. 8. 52.

I Orkanger kirke: Dag Arnfinn Lervik, Orkdal f. 20. 8. 52. Liv Randi Sommervold, Orkland f. 30. 8. 52. 19. oktober: Geir Roar Hauge f. 16. 7. 52. 26. oktober: Haldis Svee, Orkdal f. 14. 9. 52.

D Ø P T E i november:

I Orkland kirke: 9. november: Øystein Fagerli f. 19. 10. 52. Stein Jomar Blakstad f. 2. 10. 52. 23. november: Dag Johnsen, Løkken f. 1. 10. 52. Ashild Solbu f. 12. 9. 52.

I Orkdal kirke: 2. november: Terje Rønning f. 29. 8. 52. Olav Vuttudal f. 25. 9. 52. Toril Asphjell f. 21. 9. 52. 16. november: Odd Gunnar Auset f. 21. 9. 52. Jostein Røhme, Orkanger f. 24. 9. 52. Brit Johanne Larsen f. 26. 9. 52. 23. november: Jarl Ingebrigt Gjønnes f. 4. 10. 52. Else Lise Thomassen f. 4. 9. 52.

I Orkanger kirke: 9. november: Viggo Vidar Karlsen, Orkdal f. 31. 8. 52. Steinar Klungervik, Orkdal f. 10. 9. 52. Marlaug Bjørndal, Orkdal f. 24. 9. 52. 30. november: Anna Dahlø f. 17. 10. 52. Lina Krogstad f. 14. 10. 52.

V I G D E i oktober:

I Orkland kirke: Ingen.

I Orkdal kirke: 4. oktober: Lars Oddmund Vatslag, Orkdal og Liv Kvakland, Trondheim. Alf Klungervik, Orkdal og Johanne Berg, Orkdal. 25. oktober: Knut Johansen, Sandar og Ragnhild Steinshaug, Orkdal.

I Orkanger kirke: 4. oktober: Arne Gunnar Martinsen, Orkanger og Mary Gunvor Husby, Trondheim. 25. oktober: John Leach Trelease, Orkanger og Sigrid Johanna Gjøås, Orkdal.

VIGDE i november.

I Orkland kirke: 22. november: Bjarne Kristian Wahl, Orkland og Ingvalda Karlotte Nilsen, Harstad.

I Orkdal kirke: 1. november: Jostein Snildal, Orkdal og Anna Bye, Orkdal. Johan Selnes, Lensvik og Magnhild Asbjørnslet, Orkdal. 22. november. Rasmus Adolf Kråkenes, Nordre Vågsøy og Karen Marie Pedersen, Orkdal.

I Orkanger kirke: 1. november: Kjell Eldar Nordvoll, Åfjord og Magnhild Synnøve Eide, Orkanger.

DØDE i oktober:

I Orkland: 15. oktober: Ola Knutsen Holte f. 28. 1. 1885. 19. oktober: Ole Larsen Tallerås f. 29. 2. 1880. 29. oktober: Karen Olsdtr. Fagerli f. Wenaas f. 4. 3. 1855.

I Orkdal: 3. oktober: Martha Kvåle f. 8. 10. 1876. 9. oktober: Anne Sveeggen f. 20. 10. 1865. 11. oktober: Lars Thomassen f. 4. 10. 1871. 14. oktober: Iver Arntsen Melås f. 21. 2. 1888.

I Orkanger: 9. oktober: Johan Bernhard Andersen f. 7. 11. 1872. 12. oktober: Edvard Larsen f. 11. 11. 1880.

DØDE i november:

I Orkland: 20. november: Ole Eriksen Opøien f. 23. 8. 1871. Gudlaug Larsdtr. Opøien f. 29. 11. 1914. Død på Haukland sykehus, Bergen, bopæl: Molde, begravet Orkland.

I Orkdal: 2. november: Lars Forve f. 21. 12. 1911. 22. november: Lars Olsen Skaugen f. 8. 4. 1880. 26. november: Søren Eldevik f. 1. 2. 1863. 28. november: Ole Rasmussen Sundli f. 15. 11. 1867.

I Orkanger: 9. november: Ingeborg Bakkløkk f. 4. 2. 1880. 11. november: Ingeborg Reksås f. 19. 5. 1874. 22. november: Iver Martin Svee f. 21. 3. 1872. 23. november: Ingeborg Karlsen f. 11. 6. 1882. 27. november: Gunnar Johan Rønning f. 21. 12. 1914.

Gaver til bladet.

Orkland: Ved Oddlaug Høston: Ingebrigt Haugen, Solbu 5; Knut Solem 3; O. B. Kristiansen 2.

Ved Jørgen Lie: Andreas Østhus 5; Anders Lium 5; Anders Vormdal 5.

Ved Leergaard: John Valstadmæl 5; Ola E. Opøyen 5; Gunnar Opøyen 5; Aasmund Fagerli 10; Erik Rye 10; Marit Halgunset 4; Karen Aamot 4.

Ved Nils Ofstad: Karl Svorkmo 5; Johan Svorkmo 5; Per Solem 3; Johan Engstrøm 5; Andreas Solbu 2; Anders Solbu 2.

Ved Martin Moe: Ingeborg Anna Togstad 2.

Orkdal: Ved Leergaard: Anders Snøsen 3.

Ved Ingeborg Krogstad: Anders A. Fagerholt 5; John Dørdal, Haugen 5; Ovedie Evjen 5; Per Solem 5; Karen Forvemo 5; Lars Mjøen 3; O. I. Eriksen 5; Eline Gjæaas 5; Martin Morken 5; John og Johanne Ødyn 5; Martin A. Løkken 5; Th. Hestnæs 5; Olav Krokstad 5; John Solem 5.

Ved Olav Olsen: Ola Kjelstad 5.

Ved Nils Ofstad: Sofie Kristoffersen 5; Arnt Vormdal, Orkdal 5.

Orkanger: Ved Olav Olsen: Randi Kleiven, Gamleheimen 5.

Ved s. Aagot Akseth: O. og M. Rønning 5; I. Kleven 3; J. Solli-gård 5; Elfrida Singstad 5.

Ved Anton Hoff: Rasmus Kongsvik 5; Anton Rikstad 5; Erling Jensen 5; Marie Døhl 5; Olav Lillemyr 5; Helga Kværndal 5; Johs. Dahlø 10.

Noen juletreffester:

ORKDAL:

Megården Bedehus:

Nyårsdag kl. 19: Juletreffest for voksne. Tale av pastor Olsen og Kristianne Lein.

Søndag 4. januar kl. 16: Søndagsskolens juletreffest.

Fannrem misjonshus:

Torsdag 8. januar kl. 19: Jentelaget «Ungbjørka»s juletreffest.

ORKLAND:

Svorkmo bedehus:

2. juledag Kl. 16: Søndagsskolens juletreffest.

Mandag 29. desember Kl. 19: Juletreffest for voksne.

Søndag 4. januar Kl. 19: Røddelagets juletreffest.

Moe misjonshus:

Lørdag 27. desember Kl. 16: Juletreffest for barn.

Tirsdag 30. desember Kl. 19: Juletreffest for voksne.

Gudstjenester:

4. s. i advent, den 21 desember:

- Orkdal kirke kl. 11: Skrondal. Barnegudstjeneste.
Orkanger kirke kl. 11: Leergaard. Barnegudstjeneste.
Orkland kirke kl. 11: Olsen. Barnegudstjeneste.

1. juledag, den 25. desember:

- Orkdal kirke kl. 11: Skrondal. Ofr. til Norsk Misjonsselskap.
Orkanger kirke kl. 11: Olsen. Ofr. til Norsk Misjonsselskap.
Orkland kirke kl. 11: Leergaard. Ofr. til Norsk Misjonsselskap.

2. juledag, den 26. desember.

- Orkdal kirke kl. 11: Leergaard.
Orkanger kirke kl. 11: Skrondal.
Orkland kirke kl. 11: Olsen.

Søndag etter jul, den 28. desember:

- Støylen skole kl. 11: Olsen.
Orkanger kirke kl. 11: Leergaard.
Hoston forsamlingshus kl. 11: Skrondal.

Nyårsdag, den 1. januar 1953.

- Orkdal kirke kl. 11: Skrondal. Ofr. til Sjømannsmisjonen.
Orkanger kirke kl. 11: Olsen.
Orkland kirke kl. 11: Leergaard.

Kristi åpenbaringssøndag, den 4. januar.

- Råbygda bedehus kl. 11: Leergaard.
Orkanger kirke kl. 11: Skrondal.
Svorkmo bedehus kl. 11: Olsen

1. s. e. Kr. åpenb., den 11. januar.

- Orkdal kirke kl. 11: Olsen.
Orkanger kirke kl. 11: Leergaard.
Orkland kirke kl. 11: Skrondal.

Offer og kollekt i kirkene.

- I Orkland kirke 12. oktober: Kollekt til Norsk Luthersk Misjonssamband kr. 72.50.
I Orkdal kirke 12. oktober: Kollekt til Norsk Luthersk Misjonssamband kr. 170.50.
19. okt: Offer til Trøndelag søndagssk.krets kr. 161,47.
2. november: Offer til Blå Kors kr. 130,60.
I Orkanger kirke 19. oktober: Offer til de fire diakonier kr. 28.00.
1. novbr: Offer til Misj.bibelsk. i Stjørdal kr. 106.55.
9. november: Offer til Kirkens Nødhjelp kr. 94.40.
23. november: Offer til Menighetsfakultetet kr. 60.50.